

Sygn. akt V U 1330/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku W. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania W. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 23 listopada 2015 r.

znak (...)

oddala odwołanie

SSO Regina Stępień

Sygn. akt V U 1330/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 listopada 2015 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy W. H. ponownego ustalenia wysokości emerytury, wskazując w uzasadnieniu, iż wnioskodawca po przyznaniu emerytury nie podlegał ubezpieczeniom społecznym, w związku z czym brak jest podstaw do ustalenia wysokości świadczenia w myśl przepisu art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca W. H., wnosząc o jej zmianę. Podniósł, iż spełnił wszystkie warunki do ponownego ustalenia wysokości emerytury z uwzględnieniem przepisu art. 110a ustawy emerytalnej, tj. zakończył stosunek pracy po 25 latach pracy pod ziemią w związku z nabyciem praw emerytalnych, następnie od 1 października 2003 r. podjął ponownie pracę i pracował do końca 2004 r., a emerytura została zawieszona na czas pracy. Ponadto, w styczniu 2005 r. otrzymał wynagrodzenie za grudzień 2004 r., w związku z czym nie rozumie, dlaczego miałby podejmować następną pracę chociażby na kilka dni, żeby spełnić ww. warunek.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc te same argumenty co w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił:

Wnioskodawca W. H. urodził się w dniu (...)

W dniu 12 sierpnia 2003 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie emerytury górniczej, wskazując we wniosku, iż zamierza rozwiązać stosunek pracy z dniem 30 września 2003 r.

Decyzją z dnia 12 września 2003 r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 października 2003 r., tj. od dnia ustania zatrudnienia. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 251% i został ograniczony do 250%. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ww. decyzja jest decyzją wstępną i że decyzja ostateczna zostanie wydana po dostarczeniu świadectwa pracy potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy.

Po ustaleniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, że ubezpieczony nadal pracuje u swojego pracodawcy –w (...) S.A. i po uzyskaniu informacji, że jego umowa o pracę zostanie rozwiązana dopiero z dniem 31 grudnia 2004 r., organ rentowy w dniu 9 marca 2004 r. –w załatwieniu pierwotnego wniosku ubezpieczonego z dnia 12 sierpnia 2003 r.– wydał decyzję o odmowie przyznania wnioskodawcy emerytury. W uzasadnieniu podał, iż wnioskodawca nie spełnił warunku do przyznania emerytury, albowiem nadal pozostaje w zatrudnieniu.

Stosunek pracy ubezpieczonego w (...) S.A. Oddział Zakłady (...) ustał z dniem 31 grudnia 2004 r. Po tej dacie ubezpieczony nie pozostawał w zatrudnieniu.

W dniu 3 stycznia 2005 r. wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie emerytury górniczej, przedstawiając do wniosku świadectwo pracy potwierdzające ustanie stosunku pracy.

Decyzją z dnia 28 stycznia 2005 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od dnia 1 stycznia 2005 r., tj. od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 253,70% i został ograniczony do 250%.

Decyzją z dnia 9 marca 2005 r. (ostateczną) organ rentowy przeliczył wysokość należnej ubezpieczonemu emerytury z uwzględnieniem wynagrodzenia osiągniętego w 2004 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego organ rentowy przyjął -tak samo jak w poprzedniej decyzji- przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. W wyniku dokonania przeliczenia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 255,08% i został ograniczony do 250%. Kolejnymi decyzjami: z dnia 4 kwietnia 2005 r., z dnia 7 lipca 2005 r. i z dnia 13 lutego 2006 r. ZUS przeliczał świadczenie wnioskodawcy. W ostatniej decyzji o przeliczeniu emerytury wppw wyniósł 256,76% i również został ograniczony do progu ustawowego, tj. do 250%.

Wnioskiem z dnia 13 listopada 2015 r. ubezpieczony zwrócił się do organu rentowego o ponowne ustalenie wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej, w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 5 marca 2015 r.

W załatwieniu ww. wniosku organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 23 listopada 2015 r. odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury, wskazując, iż wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniu po przyznaniu świadczenia.

/bezsporne, a nadto akta ubezpieczeniowe ZUS/

Sąd zważył:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.). Możliwość taką bowiem wprowadziła ustawa z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2015 r., poz. 552), wprowadzając jednocześnie określone warunki skorzystania z tego uprawnienia.

Zgodnie z cyt. przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z cyt. przepisem może nastąpić tylko raz (ust. 2).

Wysokość emerytury podlega zatem ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,
- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;

2. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

W rozpoznawanej sprawie wątpliwości Sądu nie budziło, że wnioskodawca nie spełnił warunków do ponownego ustalenia wysokości emerytury w myśl cyt. art. 110a ustawy emerytalnej. Podstawowym bowiem warunkiem zastosowania tego przepisu jest, aby ubezpieczony do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury. Innymi słowy, aby ubezpieczony wykazał zarobki osiągnięte po przyznaniu prawa do emerytury. Ratio legis przepisu art. 110a ustawy emerytalnej, wprowadzonego nowelizacją z dnia 5 marca 2015 r., sprowadza się bowiem do przyznania prawa do jednorazowego przeliczenia emerytury ubezpieczonym, którzy nie tylko przed przyznaniem prawa do tego świadczenia osiągnęli wysokie dochody (tj. mieli wwpw wyższy niż 250%), ale –pracując po przyznaniu emerytury– także osiągają wysokie dochody. Stąd do ponownego ustalenia wysokości emerytury muszą być wskazane zarobki takiego ubezpieczonego przypadające po uzyskaniu prawa do emerytury.

W niniejszej sprawie natomiast W. H. nie legitymował się żadnym okresem zatrudnienia czy okresem podlegania ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu po przyznaniu mu prawa do emerytury. Z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy wynika, że jego zatrudnienie w (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w L. ustało z dniem 31 grudnia 2004 r. Po tej dacie -od dnia 1 stycznia 2005 r. wnioskodawcy została przyznana emerytura. Co prawda z akt rentowych wynika, że emerytura została wnioskodawcy przyznana decyzją z dnia 12 września 2003 r. od dnia 1 października 2003 r., jednakże decyzja ta była decyzją wstępną i ostatecznie –wobec kontynuowania przez ubezpieczonego zatrudnienia Zakład Ubezpieczeń Społecznych -rozpoznając jego wniosek z dnia 12 sierpnia 2003 r.- decyzją z dnia 9 marca 2004 r. odmówił mu prawa do emerytury. Z powyższego wynika zatem, iż decyzją przyznającą wnioskodawcy świadczenie –wobec spełnienia przez niego wszystkich przesłanek do nabycia tego prawa– była dopiero decyzja z dnia 28 stycznia 2005 r., na mocy której W. H. otrzymał emeryturę górniczą od dnia 1 stycznia 2005 r. Po tej dacie wnioskodawca nie pracował i nie osiągał żadnych dochodów, które stanowiłyby podstawę wymiaru składki na

ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Za dochody takie nie można było przy tym uznać wynagrodzenia wnioskodawcy za miesiąc grudzień wypłaconego w styczniu 2005 r., czy innych należności związanych z rozwiązaniem stosunkiem pracy, np. nagrody specjalnej wypłaconej w dniu 18 lutego 2005 r., nagrody rocznej za 2004 r. wypłaconej w dniu 22 czerwca 2005 r. czy dopłat do niedziel i świąt za 2004 r. wypłaconych w dniu 5 lipca 2005 r. Zgodnie z § 6 zd. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (t.jedn.: Dz.U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63 z późn. zm.), składniki wynagrodzenia pobierane w odstępach czasu dłuższych niż miesiąc oblicza się w stosunku miesięcznym i dolicza do wynagrodzenia z tych miesięcy zatrudnienia, za które wynagrodzenie to przysługuje. A zatem, jeśli ubezpieczony w styczniu, lutym, czerwcu czy lipcu 2005 r. otrzymał określone należności z zakończonego stosunku pracy za rok 2004 r., to nie było żadnych podstaw, aby należności te uznać za dochody za 2005 r. Zresztą, w każdym druku Rp-7 były one przez pracodawcę wykazywane jako dochody za 2004 r. i tak też zostały potraktowane przez ZUS, który każdorazowo, po dostarczeniu przez wnioskodawcę druku Rp-7, dokonywał przeliczenia przysługującej wnioskodawcy emerytury, w tym przeliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, który ostatecznie z ustalonego w styczniu 2005 r. na poziomie 253,70% zwiększył się do 256,76%. Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należało, iż w rozpoznawanej sprawie nie było żadnych podstaw do zaliczenia wnioskodawcy świadczeń pracowniczych wypłaconych w 2005 r. przez byłego pracodawcę na dochody za 2005 r. i uznania ich za dochody, które stanowiłyby podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe za ten rok, a tym samym które uprawniałyby do ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy.

Jak wskazano wyżej, dla ponownego ustalenia wysokości świadczenia w myśl art. 110a ustawy emerytalnej konieczne jest wskazanie zarobków przypadających w całości lub chociażby w części po przyznaniu świadczenia. Nie wystarczy jedynie legitymować się wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wyższym niż 250%. Wnioskodawca zaś nie wykazał, aby po dniu przyznania mu prawa do emerytury (tj. po dniu 1 stycznia 2005 r.) podejmował zatrudnienie lub w jakikolwiek inny sposób zarabkował i od uzyskanych dochodów odprowadzał składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Wobec powyższego nie było w niniejszej sprawie żadnych podstaw do dokonania ponownego ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego w oparciu o przepis art. 110a ustawy emerytalnej.

W świetle powyższych uwag, w ocenie Sądu, zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, a odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie z powodu braku argumentów przemawiających za jego uznaniem, co skutkowało jego oddaleniem, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.